

Іван Степанович Гренджа
(11.09.1913 р. – 30.07. 2008 р.)

**Звання «Почесний громадянин
міста Виноградів»
присвоєно у 2005 р.**

Народився 11 вересня 1913 року у селі Воловому (тепер Міжгір'я) в робітничій багатодітній сім'ї (батько і мати були неписьменні). Дітей у родині було 9, він ріс шостим. У Воловому закінчив 4

класи початкової і 2 класи так званої повторительної школи. Мав дванадцять років, коли сім'я втратила батька. Старший брат Василь (згодом відомий поет, прозаїк, громадсько-культурний і політичний діяч Василь Гренджа-Донський) взяв його до себе в Ужгород і записав учнем Ужгородської державної реальної гімназії. Там закінчив два класи, але через розпад сім'ї брата вимушений був перервати навчання. Повернувся у 1927 р. до Волового, пішов служити скотарем, потім працював на лісопилці. Вперше в 1928 р. написав казку для дітей, яка була надрукована в газеті «Пчілка». У 1932 році закінчив горожанську школу. Далі навчався в Ужгородській учительській семінарії. У 1936 році успішно закінчив її і був призначений управляючим учителем шестикласової початкової школи в Новоселиці. Потім були Голятин, робота секретарем Міжгірського райво, вчителювання у селі Репинне, був членом «Просвіти». В період існування Карпатської України під час виборів до Сойму очолював виборчу комісію у с. Репинне.

Перші дні угорської гортиської окупації, трагедія Карпатської України і березневі події 1939 року привели його в Синевирську Поляну, в присілок Слобода – на самому кордоні з Польщею. В 1942 р. перебрався в село Чумальово, де через рік одружився з учителькою з сусіднього села Кричове Ганною Станіславівною Рогулич.

Після війни у 1945 р. подружжя Гренджі переїхало до Виноградова. Працював у відділі освіти, створював і у квітні 1945 р. очолив окрему початкову школу. З вересня 1945 р. школа стала семирічкою №2. Був призначений вчителем початкових класів, де працював до 1973 року – часу виходу на пенсію.

Гірка доля брата Василя Гренджі-Донського відлякувала його від творчості. Та все ж гени брали гору. Писати почав, коли вийшов на

заслужений відпочинок – це були вірші для родини, друзів, дітей. Друкувався у Міжгірській та Виноградівській районних газетах. У 1995 р. у районній газеті «Новини Виноградівщини» з'явився вірш «У рік кабана». У 1996 р. привітав появу гривні віршованим твором «У щасливу путь-дорогу». Основна тема віршів – наше життя.

За своє довге життя був активним членом Товариства «Просвіта». Провів велику роботу по збереженню культурного надбання - творчості брата Василя Гренджі-Донського, за яку у 2000 р. отримав подяку від обласної державної адміністрації. Зібраний архівний матеріал передав для поповнення фондів Закарпатського краєзнавчого музею. За участь у розбудові України нагороджений численними грамотами і подяками. В 2005 р. нагороджений медаллю «60 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.», ветеран праці, заслужений працівник освіти.

Цікавий факт. Сьогодні кожен українець знає пісню «Пливе кача по Тисині», оскільки вона стала широко відомою в Україні в 2014 році під час подій Революції Гідності. Пісню вважають неофіційним гімном-реквіємом за невинно убієнними активістами Євромайдану, які ввійшли в історію як Небесна сотня. Текст цієї пісні-плачу (закарпатської тужливої народної пісні) понад 90 років тому (1923 р.) опублікував у своїй першій поетичній збірці “Квіти з терньом” Василь Гренджа-Донський, брат якого Іван і проживав у нашому Виноградові.

Помер Іван Степанович Гренджа 30 липня 2008 року у м. Виноградові, не доживши сорок днів до свого 95-ліття.

У 2005 році йому було присвоєно звання «Почесний громадянин міста Виноградів».